

Știința

Pionierului
ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 3 (995) ★ miercuri 20 ianuarie 1965 ★ 8 pag. 30 bani

CEI MAI BUNI FII AI POPORULUI PROPUȘI CANDIDAȚI AI FRONTULUI DEMOCRAȚIEI POPULARE

Vineri, 15 ianuarie, în întreaga țară au început adunările oamenilor muncii în care sînt propuși drept candidați ai F.D.P. conducători de partid și de stat, numeroși muncitori, țărani, oameni de știință și cultură, femei, tineri, militari, oameni ai muncii din rîndurile minorităților naționale.

În după-amiaza zilei de vineri, oameni ai muncii de la Întreprinderile „Electrofar”, „Dacia”, „Depoul București călători”, „Reparații auto”, cadre didactice de la școlile din raionul Grivița Roșie, pensionari, gospodine au participat, alături de muncitorii Uzinelor „Grivița Roșie” la adunarea de propunere a candidatului Frontului Democrației Populare din circumscripția electorală nr. 1 Grivița Roșie în alegerile de deputați în Marea Adunare Națională. Entuziasmul cu care oamenii muncii au participat la această adunare a constituit o expresie grăitoare a mîndriei lor patriotice pentru tot ce s-a înfăptuit în țara noastră în anii puterii populare.

Luînd cuvîntul și arătînd că alegerile care vor avea loc la 7 martie constituie un eveniment de mare însemnătate în viața poporului român, tovarășul Florian Dănălașche, președintele Consiliului orașenesc F.D.P., a spus: Profundul democratism al orînduirii noastre populare își găsește o deplină expresie în faptul că cei mai buni fii ai poporului — muncitori, țărani, ingineri, oameni de știință, cultură și artă — sînt aleși în organele puterii de stat.

Am convingerea că sînt în asentimentul dumneavoastră, al tuturor — a spus vorbitorul — propunînd drept candidat al F.D.P. în alegerile pentru Marea Adunare Națională în circumscripția electorală nr. 1 Grivița Roșie pe cel mai iubit fiu al poporului nostru, tovarășul GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ, primul secretar al C.C. al P.M.R., președintele Consiliului de Stat al Republicii Populare Romine.

Aplauze puternice și ovații îndelungi au salutat propunerea făcută.

Apoi vorbitorul a înfățișat mărețul tablou al realizărilor obținute de poporul nostru în anii construcției socialiste, oprindu-se asupra înfăptuirilor din Capitală și din raionul Grivița Roșie, evidențiînd modernizarea unor uzine din raion sau reprofilarea lor pe baza tehnicii moderne, construcțiile de ansamblu de locuință, școlile nou construite, cinematografe...

Maistrul Vasile Stan, de la Uzinele „Grivița Roșie”, care a luat apoi cuvîntul, a susținut cu căldură propunerea făcută; în cuvîntul lor, au susținut propunerea făcută și muncitoarea Stanca Murea, Nicolae Ungureanu, directorul Întreprinderii textile „Dacia”, Adam Căliman, directorul Școlii de 8 ani nr. 175, pensionarul Oprea Cojocaru. Din cuvîntul lor a răzbătut mîndria de a trăi într-un cartier bucureștean cu asemenea tradiții revoluționare ca Grivița Roșie, mîndria lor de a fi martorii profundelor transformări care au avut loc în viața cartierului, a oamenilor. Indrumînd copiii să descifreze slova cărților, să cunoască minunatul univers al culturii umane, a spus în cuvîntul său Adam Căliman, directorul Școlii nr. 175, învățătorii și profesorii care au simțit permanent grija partidului și guvernului, sîdesc, zi de zi, în inimile tinerei generații dragostea fierbinte față de patrie, față de harnicul și talentatul nostru popor, mîndria pentru marile construcții ale socialismului, profunda recunoștință și devotamentul față de Partidul Muncitoresc Român. „Din balconul locuinței mele — a spus pensionarul Oprea Cojocaru, care locuiește în acest cartier de 27 de ani — mi se oferă priveliștea încântătoare a masivelor de beton și sticlă de pe magistrala Căii Griviței și este imposibil să nu fac o comparație între ceea ce a fost Grivița de altădată cu ceea ce este Grivița noastră frumoasă de azi...”

Participanții la adunare au trimis apoi tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej o scrisoare adoptată prin ovații și aplauze îndelungate, prin care tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej este rugat să accepte propunerea de a fi candidat al F.D.P., scrisoare în care se spune: „Partidul, întregul popor dau o înaltă prețuire activității neobosite pe care o desfășurați, în fruntea Comitetului Central, pentru binele și fericirea poporului nostru, pentru triumful socialismului și păcii”.

În aceeași zi, la Galați, a fost propus candidat al F.D.P. pentru circumscripția electorală nr. 1 Galați-Sud tovarășul GHEORGHE APOSTOL, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.R., prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri.

(Continuare în pag. 5-a)

Zăpadă dragă, bine al venit! Și pentru că ești din abundență, să te folosim cum se cuvine! O „bătăie” stranică cu bulgări este exact ceea ce se potrivește acestor copii care, cu siguranță, nu de puține ori s-au uitat dimineața pe geam în așteptarea zăpezii.

SĂ NU TREC NEPĂ- SĂTOR

Cînd sîrmele stîlpilor de pe uliță bătute de vînt începuseră să sune în aer ca niște fluiere, cițiva copii gîlăgioși, îmbrăcați sîrbătorește, se opreau cînd și cînd în drum să le asculte. Dar liniștea a fost tulburată de un zgomot strident. Într-o clipă, toți au ajuns într-acolo. Ce se întîmplase? Una din balamalele oblonului unui camion gata de plecare, plesnise, iar încărcătura, aproape toată, se vărsase din el. Știînd că este camionul cooperativei agricole de producție unde lucrează și părinții lor

Cum ne
comportăm

copiii l-au ajutat pe șofer să repare balamaua, apoi au încărcat camionul cu sfeclă, uitînd să mai ajungă la cinematograful. A doua zi, Grigore Elena, Zamfirescu Ștefan, Marin Ion, Suslov Pretor și Doinița Dumitra au fost felicitați de președintele cooperativei agricole și de conducerea școlii.

Ajutorul lor se vede nu numai pe stradă, dar și în familie, acasă. Eleva Predescu Geta, deși este numai în clasa a treia, muncește în așa fel încît nu se cunoaște cînd lipsește mama ei de acasă: are grijă de Silviu, fratele ei mai mic, știe să facă chiar și prăjituri. Din tortul făcut de ea, „cît o roată de bicicletă”, au mîncat cu poftă oaspeții care au venit s-o felicite la ziua ei de naștere. Multe fetițe au învățat de la ea să gătească. Nu degeaba colegile ei o strigă „gospodina”.

Nu rămîn însă pasivi nici

atunci cînd cineva dintre ei greșește. Cînd Bădiță Ion, supărat că pierduse un meci de fotbal, trecuse pe lîngă un vecin fără să-i dea bună ziua, Crăciunescu Cornelia, o elevă mai mare l-a oprit pe loc și l-a mustrat: — Ionele, nu-i frumos să uiți să saluți oamenii mai în vîrstă.

Într-adevăr, lecția a fost folositoare. Acum, el se numără printre cei mai respectuoși elevi din școală.

Altă dată, cînd un elev începuse să hașureze cu creionul manualul de limba romînă, unul dintre prietenii lui, din banca din spate i-a strigat:

— Bădiță, dă pace cărții! Nu-ți mai trebuie?

De curînd, sala cinematografului din satul Greci era arhiplînd, fiecare își ocupase locul îndecat pe bilet. Toți așteptau cu nerăbdare să înceapă filmul. Grigore Maria, o femeie în

vîrstă, sosind mai tîrziu n-a mai găsit nici un loc liber în sală. Ștefan Monica s-a ridicat și i-a oferit locul ei preferînd să vadă filmul în picioare.

Iată de ce, pionierii și școlarii de la Școala generală de 8 ani din comuna Petrești, raionul Găești, sînt stimați și respectați de către toți oamenii din comună.

N. BULGARU

N. R. DRAGI CITITORI,
DACA CUNOAȘTEȚI ȘI VOI ÎN-
TIMPLARI ASEMENEA CELOR
DE MAI SUS, SCRIEȚI-NE
DESPRE ELE SPECIFICÎND PE
PLIC: PENTRU RUBRICA
„CUM NE COMPORTĂM”.

DISPARIȚIA Caietului

Caetan era un băiat isteț, cum se zice, și colegii săi îl prețuiau foarte mult. Pînă în clasa a cincea, fusese un elev conștiincios. Învățase bine și era nelipsit de la acțiunile pionierești. Totuși, după alegerile de unitate, numele lui nu mai figura în colectivul de conducere, așa cum se așteptase el. Lucru firesc, de altfel, întrucît Școala de 8 ani din satul Șanțu-Florești, comuna Gruiu, are mulți pionieri frunțași. Eroul nostru consideră însă că i s-a făcut o nedreptate, că lumea ar avea ceva cu el.

Și tot gîndindu-se ba la una, ba la alta, lui Caetan i s-a părut deodată că a muncit prea mult și că ar trebui să se mai „odihnească” nițel. În definitiv — și-a spus el — școala nu are numai elevi buni, mai există și din aceia care trec dintr-o clasă într-alta pe neobservate: elevii mijlocii. Un șase la matematică, un răspuns „bunicel” la limba română, o hartă desenată în grabă la geografie, n-or să atragă atenția. Dacă e să ne gîndim bine, unele teme pot fi scrise în recreație. Ceri caietul unuia, copiezi repede exercițiile și nici nu te doare capul!

Așa a devenit Caetan Constantin elev mijlociu.

Trebuie să recunoaștem că, o vreme, detașamentul de pionieri n-a observat „dispariția” lui Caetan dintre elevii frunțași. Clasa a cincea continua să se pregătească cu grijă, dădea răspunsuri corecte și precise la ore. Mihaela Ioana, Samoilă Ion, Dinu Mariana aveau în catalog numai note de 9 și 10. Iar Caetan naviga singuratic între șase și șapte. Din cînd în cînd, în rubrica lui, se mai strecura și cite un cinci.

— Ce-i cu tine? l-a întrebat dirigintele. De ce te-ai lenevit?

— Să vedeți, am fost bolnav... minți Caetan destul de liniștit.

Într-altă zi, Dinu Mariana, colega lui de clasă, refuză să-i „împrumute” caietul ca să-și copieze exercițiile la matematică.

— Temele se fac acasă! — i-a replicat Mariana.

— Am avut treabă — încercă el s-o îmbuneze.

— Ba te-ai jucat toată dimineața! Nu te-am văzut eu?

— Dă-mi caietul — se rugă Caetan moale.

— Nu!

— Egoist!

Prins cu lecțiile nescrise, Caetan a fost notat cu 4. Lucrurile s-au repetat și la alte obiecte, așa că eroul nostru încetă să mai fie un elev mijlociu. Cobora mai jos.

Între timp însă, Caetan Constantin „dispăru” și din activitatea pionierească. Colegii săi participau la acțiuni patriotice importante (strînseseră, între altele, peste 900 kilograme deșeuri de hîrtie, cantități mari de ghindă și ciuperci etc.) sau la activități culturale

educative. Caetan se mulțumea să stea deoparte, pasiv.

Criticat în adunarea pionierească de către Dinu Mariana, fostul elev frunțaș a ridicat din umeri. „Are ciudă pe mine, am făcut-o egoistă!” Dirigintele i-a atras din nou atenția că dacă nu învață, va rămîne corigent. Cel avizat, n-auzi, își făcuse de lucru pe sub bancă...

Atunci colegii din clasă hotărîră să nu-i mai vorbească. De cite ori Caetan se adresa cuiva, i se întorcea spatele. La început, a crezut că atitudinea clasei va fi trecătoare. Treptat însă a înțeles că nu va putea rămîne izolat la nesfîrșit. Faptul că nimeni nu-i mai vorbea însemna că el, Caetan Constantin, fusese eliminat din mijlocul colegilor săi, devenise un obiect oarecare, neînsemnat, care nu merita nici o atenție.

Stătea singur în bancă. Singur își petrecea și recreațiile. Profesorii, chiar și ei, nu-l mai ascultau decît pentru notă.

Într-o seară, plecînd spre casă, simți cum colegii se scurg pe lingă el, în grupuri vesele, rîzînd. Nici unul nu se opri să-i arunce măcar un cuvînt. Sentimentul de singurătate a fost așa de

copleșitor, încît acasă, a început să plîngă.

Înțelesese?

Întîi s-a hotărît să „repare” notele de la matematică. Învăța lecțiile ca pe apă. „Oare tovarășul profesor va crede că el, de acum?... Da, profesorul i-a dat 9, așa cum altădată, cînd nu știuse, îi dăduse 4 sau 5. Tot cu 9, a fost notat și la romînă. Și parcă s-a simțit altul, mai întreg, mai sigur de sine.

Apoi a adus președintele unității de pionieri, elevei Dumitru Niculina, cîteva kilograme de hîrtie — deșeuri. Și ghindă i-a adus, și ciuperci. „Am rămas în urmă...” s-a scuțat el.

Recent, într-o recreație, băieții jucau fotbal. Caetan stătea rezemat de perete, privea. L-a auzit deodată pe Samoilă:

— Treci la înaintare! Pe extremă!

„Cu mine vorbești?” s-a întrebat el mirat. Samoilă se uita la el. Aștepta. A intrat imediat în joc. Lovi mingea nebunește, alergă pe extremă ca vîntul, parcă era un adevărat fotbalist.

În ziua aceea, Caetan a jucat ca niciodată...

MANOLE AUNEANU

Alo,
Baia Mare?...

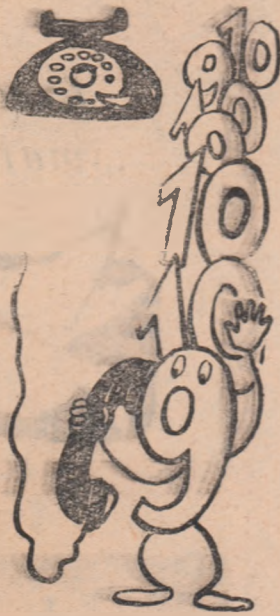
Alo,
Ploieștiul?...

Trebuie să mărturisesc că îmi place să scriu foiletoane. Și ce prilej mai potrivit pot găsi — mi-am spus — decît începutul unui nou trimestru? După o vacanță atît de veselă copiii se gîndesc încă la patine, la schiuri, la excursii, mai uită de lecții și, îi prînd eu cu cite o notă proastă! Stați numai să vedeți.

— Alo! Alo! Baia Mare? De ce nu răspunde nimeni la Școala medie nr. 3? Cum? Nu-i nici un copil pe acolo? Mai încercați, tovarășă operatoare...

Ia uite, mi-am zis, aici copiii n-au venit nici măcar la școală! Strașnic subiect! Dar gîndurile mele au fost întrerupte de clinchetul vesel al clopoțelului, care anunța recreația și apoi de glasușurile copiilor care ieșeau de la ore.

— Note proaste? m-au întrebat ei la telefon. Nu vă putem servi, mi-au răspuns ei ironic, decît cu 9 a

lui Vlad Vladimir dintr-a V-a A, luat la matematică, încă un 9 a lui Darolți Mircea dintr-a VI-a sau dacă acestea nu vă surîd iată-l pe 10 al lui Vese Dumitru dintr-a VI-a, tot la matematică. Și lista continuă așa... — mi-au spus ei, convinși că această ultimă remarcă mă va face să mă las pîgubașă.

— Alo, Alo, Ploieștiule! Vreau Școala medie nr. 1.

— Vreți note slabe? stați puțin, să caut — îmi spune tovarășul secretar. Văd un 10 la științe naturale, la clasa a VI-a B. L-a pri-

mit pioniera Lăzărescu Maria. Alți 10... la clasa a V-a B. E luat de Hozea Mihaela. Tot un 9... și un 10 luat de...

Am închis telefonul. Nu pentru că nu m-ar fi bucurat aceste note bune. Dar eu voiam să-mi scriu foiletonul. „Hai să încerc în București, la Școala de 8 ani nr. 17, mi-am zis. Poate, totuși...”

Totuși, ce? Patru? A, patru de 10 la limba română în clasa a III-a! 10 la geografie al pionierei Zint Elena din clasa a VI-a B. 10 la istorie în dreptul pionierei Oлару Eleonora din clasa a VI-a B. încă, și încă, astfel de note.

Așa că, ce să mai încerc, s-a dus foiletonul meu! Dar, nu-mi pare rău. Se vede treaba că acest trimestru a început foarte bine.

ELENA MĂNESCU

Cu micul
Jurjac
și marele
Enescu

Colegii mei Preda Ion și Bogdan Nicolae mai răsfoiesc o dată

volumele „Jurjac” de Pavel Cimpeanu, „Enescu” de Andrei Tudor și „Povestiri despre George Enescu” de Ionel Hristea.

Cîteva fete mai aruncă priviri grijulii prin clasă. Peste tot e curățenie, hîrțile albastre acoperă bine ferestrele, materialul ilustrativ e frumos aranjat...

Un grup de școlari împreună cu tovarășul diriginte fac o ultimă verificare picupului și aparatului de proiecție: funcționează bine. Într-adevăr, totul este gata. Invitații pot sosi! Adunarea noastră — cu micul Jurjac și marile Enescu — poate începe!

Într-o liniște desăvîrșită ascultăm și primim. Iată prima sec-

vență a filmului... „Acestă poveste începe acolo, departe de plaiurile Moldovei. August 1881.” Aflăm multe despre copilăria lui Jurjac, despre anii de muncă perseverentă, despre gloria marelui compozitor Enescu și toate acestea însoțite de muzica nemuritoarelor sale rapsodii.

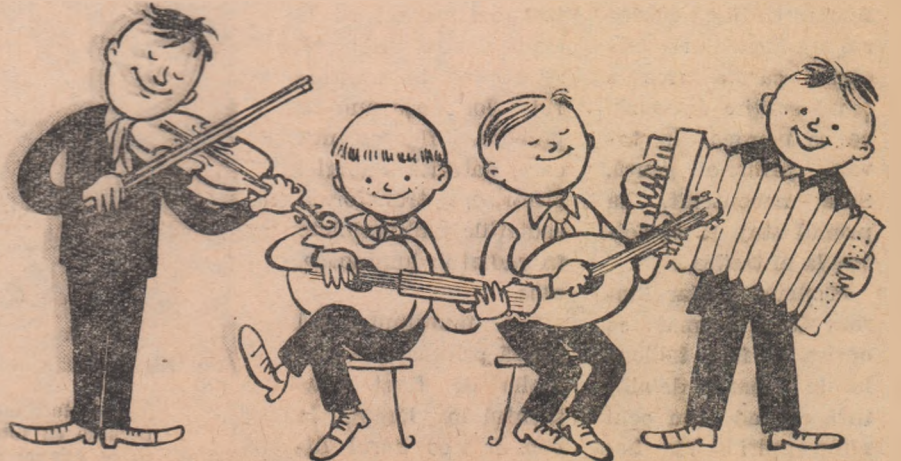
În această adunare deosebit de frumcasă am cunoscut una din marile personalități ale culturii romînești și am învățat că munca îl duce pe om la țîntă, îl înalță pe cele mai înalte culmi.

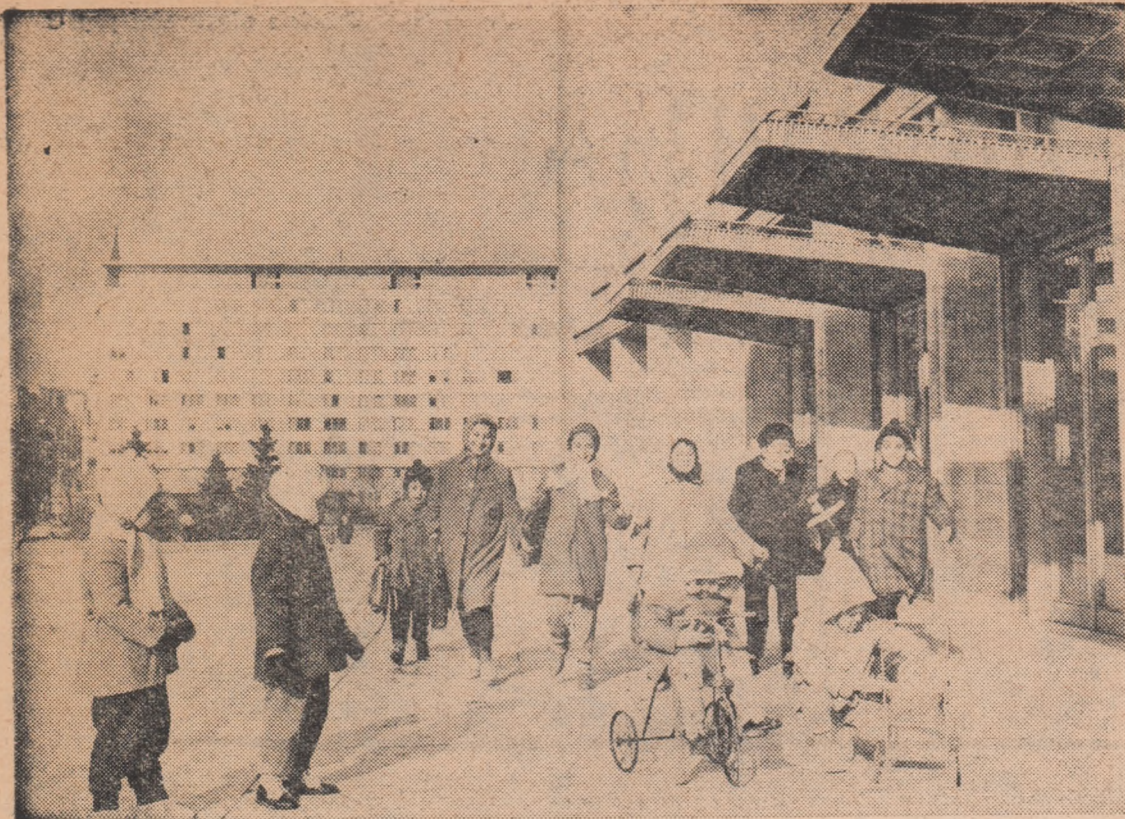
TAMAȘILĂ ION

cl. a VII-a
com Marga, raionul
Caransebeș

Prieteni
cîntecului

La început, numai cîțiva copii din toată școala s-au încumetat să vină la „formația artistică de instrumentiști”, cum au numit-o pionierii. Ba, de ce să nu recunoaștem, se făceau și glume pe seama „artei interpretative” a muzicanților. Dar, treptat-treptat, cîntecele executate de ei puteau fi ușor recunoscute, apoi, aplaudate. Acum, la Școala de 8 ani din comuna Bolintinu din Vale, regiunea București, formația de instrumentiști numără 30 de membri. Viocara, chitara, mandolina și acordeonul se înfeleg de minune.

PRIN
BUCUREȘTIUL
IUBIT

PIAȚA PALATULUI

Cu badea Petre

Vintul răcoros trece grăbit prin livezi și împrăștie la nimerul pastelul galben-ruginiu al toamnei. Copiii îi înțeleg tilcul și pornesc nerăbdători spre școală. Căneva însă le-o ia înainte.

Dis-de-dimineață, în școala nouă mirosind proaspăt a var vine un om înalt, voinic, trece cu pași rapizi pe coridor. Se oprește la prima clasă. Sala mare, cu parchet strălucitor, catedra și băncile florile de la ferestre, sint neapărat teptat de frumoase. Omul se oprește lângă o bancă. Ii minge pupitrul cu mina lui mare, bătătorită de muncă, iar ochii senini și buni se umezesc de bucurie. Poate își amintește de vechi școală în care a învățat. Avea numai două săli de clasă...

Copiii nu l-au văzut în ziua aceea pe prietenul lor, pe badea Petre, președintele cooperativei agricole de producție, dar bănuiau că a fost pe acolo. S-au obișnuit să-l vadă adesea printre ei în timpul verii, cind se lucra la școala în care învăță ei acum tovarășul Crișan Petre venea aproape zilnic și se interesa cum merg lucrările, ajuta. Într-o zi cind totul a fost gata, camionul cooperativei agricole a adus multe din băncile noi pe care învăță ei.

Cind s-a construit magazia de lemne a școlii, copiii s-au întâlnit din nou cu badea Petre. Cine nu amintește și de ziua în care membrii echipei artistice a Școlii generale de 8 ani din comuna Mierșig raionul Oradea, au plecat cu autocamionul cooperativei agricole la Oradea? După ce echipa lor a prezentat programul pregătit pentru concursul cultural-artist al pionierilor și școliarilor, au fost îndelung aplaudați. Dintre școlarii unii îi aplauda mai mult. L-au recunoscut; era badea Petre. Cit s-au bucurat și atunci.

Cu președintele, cu Petre au se vor întâlni și într-o adunare Pionierii Raita Lazăr, Florica, Balaj Dorina, Julai alții îi vor povesti multe lucrurile noi învățate la școală despre bucuriile lor, despre lucrurile bune — semn al mulțumirii o datorează partidului pentru pilăria lor fericită.

ȘTEFAN ZAIDES

LIDIA NO

... unie 1848. Podul Mogoșoaiei — actuala cale a Victoriei — purta, în vârstă vijelioasă, mulțimea bucureșteană sosită la palat să-l oblige pe Vodă-Bibescu să semneze „Constituția” — Proclamația de la Izlaz. Gloanțe, singe...oameni căzuți dar, tot poporul a triumfat.

...Ianuarie 1859 — Unirea Principatelor. În fruntea unui alai popular uriaș, Cuza-Vodă, întâiul domnitor al Principatelor Unite, intră în București; el își stabilește reședința în palatul ce se afla pe locul actualului Palat al Republicii.

...Decembrie 1918. Urăt de popor, Ferdinand de Hohenzollern privește furios, de după perdelele lăstate, valurile de manifestanți ale muncitorimii bucureștene. În spațiile palatului — alte mii de muncitori, adunați la sediul sindicatelor din str. Sf. Ionică (actuala str. 13 Decembrie).

— Să se tragă în comuniști...Să se tragă! Să-i omoare pe toți! — a urlat regele, cuprins de frică.

Și s-a tras. Peste o sută de muncitori au căzut, înroșind caldarimul din Piața Teatrului cu sîngele lor.

...8 mai 1921. La 2 pași de palatul regal are loc Congresul I al Partidului Comunist din România. Degeaba și-a trimis regele — ea mai mare al tuturor exploataților din

țară — poliția să-i aresteze pe delegații... Flacăra aprinsă în inima proletariatului român a crescut. Nici o teroare, cit de singeroasă, n-a reușit s-o înăbușe.

...23 august 1944: insurecția armată victorioasă, condusă de P.C.R. Prin Piața Palatului trec, încadrate de gărzi muncitorești și de ostași români, coloanele de prizonieri fasciști.

...30 decembrie 1947. Piața Palatului este o mare de capete — s-a adunat aci întreaga populație muncitoare a Bucureștiului să sărbătorească proclamarea republicii, nou pas pe drumul deschis de august 1944.

Cîteva date, file de istorie, evenimente legate de acest cartier central al orașului București, cunoscut azi sub numele de Piața Palatului. Puterea democrat-populară a schimbat radical fața acestui cartier — așa cum radical s-a schimbat fața întregului București, a întregii țări. Fostul palat regal a trecut în mâinile adevăratului stăpîn — poporul muncitor. În sălile lui se află acum — în aripa stingă — reședința Consiliului de Stat al R.P.R., iar în aripa dreaptă — Muzeul de Artă, și acolo unde altădată regele și curtenii își etalau luxul, desfrîul și putreziciunea, vin azi cei care muncesc să admire frumosul, să se cultive.

Demolînd vechile clădiri din jurul palatului, distruse de bombardamentele din 1944, constructorii noștri au creat minuna-

...tul ansamblu de locuințe din Piața Palatului. Peste 20 de blocuri cu 9 etaje, un bloc turn, mii de apartamente, zeci de magazine...umitoarea sală a Congreselor și frumosul parc ce-o înconjoară — iată ce cuprind azi Piața Palatului.

Și locuitorii acestui cartier s-au schimbat. Mulți dintre cei care locuiesc azi aci nu cutezau altădată să treacă prin acest cartier „select” al Bucureștiului. Astăzi...

...Un grup de copii se joacă în parcul din mijlocul pieții. Unii cu patinele, alții cu mingea...Cîteva fetițe și-au scos în cărucioare, la soare, păpușile...Intru în vorbă cu ei:

- Ce-s părinții tăi, Mihăiță?
- Tata-i lăcătuș, mama — funcționară...
- Dar ai tăi, Aida?
- Tata e inginer, mama doctoriță...
- Și ai tăi, Victor?
- Tata e maistru strungar, iar mama casnică...

Plec și colind blocurile din jur. Apartamente moderne, cu ferestre mari, prin care soarele din piață inundă vesel camerele. Privesc cărțile de vizită prinse pe uși și caut să deslușesc meseriile înscrise sub nume: strungari, oșiferi, pictori, lăcătuși, profesori, ziariști...Oameni ai muncii, ca în fiecare parte a țării noastre.

FLORI DE CRISTAL

Bogdan nu le mai văzuse pînă în seara aceea. Mai bine-zis, nu le observase, căci și pe strada unde locuiau înainte există. Dar aici, în cartierul cu blocurile noi-nouțe, în care ne-am mutat, arată altfel...

O clipă a rămas la colțul străzii, sub lămpile ca niște flori de cristal, albe. S-a învîrtit în jurul lor, le-a cercetat cu privirea.

— Hm, ce becuri grozave!...

— Lămpi fluorescente se numesc, l-am corectat. Și dacă vrei să știi cum se fac, mergi cu mine.

Zis și făcut. A doua zi eram împreună la fabrică, la „Electrofar” — București, lângă cuptorul automat dintre flăcările căruia urca o țevă subțire de sticlă, ce se pierdea în tavan, printr-o gaură. Suia neconținut, la primul etaj, la al doilea, la al treilea...

Meșterul sticlar Florian Gane tocmai se oprise în fața tabloului de comandă de alături, clipind din ochi altor clipiri — ale beculor colorate. Mul-

țumit, semn că totul merge bine.

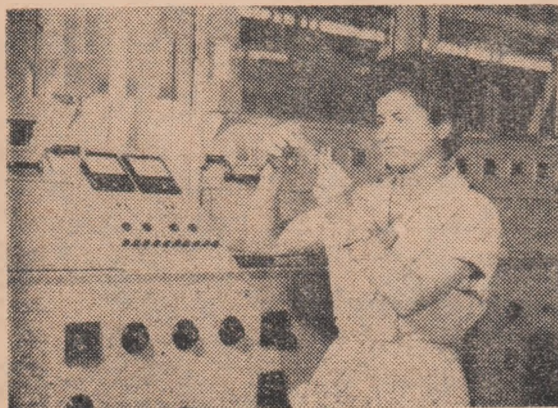
— Se fac cîte 7-8 km pe zi de... lămpi fluorescente. Vino să le vezi!

Nu mică i-a fost mirarea lui Bogdan cînd a văzut țeava aceea subțire de sticlă, retezată în bucăți la etajul al treilea și prefăcută, undeva la parter, în bastonașe strălucitoare. Dacă ar fi fost mai mare, i-ași fi explicat cum ard: că se depune în interiorul lor așa-numita pulbere fluorescentă care, datorită energiei electrice, transformă radiațiile ultraviolete în radiații luminoase, albe.

S-a mulțumit să-l las să privească la mașinile de fixat filamentul în lămpi, la cele de scos aerul dinăuntru. Acolo unde

lucrează operatoarele Maria Dumitru și Maria Pașcanu, maistru Stan Marin.

Mult s-a mirat Bogdan cînd a văzut stivele de lămpi fluorescente pregătite de drum. Eram gata să-i dau încă o explicație în legătură cu lămpile,

Aparatura modernă de care dispune fabrica permite ca totul să se verifice cu precizie, să se asigure calitatea superioară a lămpilor fluorescente.

însă am renunțat: e mic încă, nu știe să numere pînă la un milion (atîtea au fost expediate în țară numai în cursul anului trecut — un milion de lămpi fluorescente!).

Bogdan nu știe să numere pînă la un milion, dar a înțeles clar un lucru: că se fac tot mai multe asemenea becuri strălucitoare, că-i tot mai multă lumină în jur. Pe străzile orașelor, în noile blocuri de locuit ce se înalță la noi peste tot.

AL. DINU IFRIM

Expoziția „voia jorilor“

Nu demult, în Piața Trandafirilor Mureș s-a deschis o expoziție de la bun început de apreciat, dintre care mulți erau pionieri în poziția de porumbei voiajori pe concursurile internaționale.

La expoziție au fost aduși porumbei care aparțin unui număr de crescători din localitățile Aiud, Mediaș, Miercurea Ciuc și...

Vizitatorii au putut vedea aici care a câștigat o medalie de aur la concursul crescătorului Arpad Bologna din nr. 014 „Columbul” și la ultimul concurs național s-a reîntors de la Budapesta în 8 ore.

Răspunsul la fotografia al Constantinescu și lucrează la Căutați răspunsul la fotografia viitoare.

V. I. Lenin și N. K. Krupskaja la Gorki (1922).

LA 21 IANUARIE SE ÎMPLINESC 41 DE ANI DE LA MOARTEA LUI V. I. LENIN

Lenin despre învățătură

„Societatea comunistă este o societate a unor oameni dezvoltăți sub toate aspectele și pregătiți sub toate aspectele“.

★

Învățind perseverent și temeinic, controlându-ne prin experiența practică fiecare pas fără a ne teme să refacem de mai multe ori lucrul început, să ne îndreptăm greșelile, studiind cu atenție însemnătatea lor, vom trece și în clasele următoare“.

★

„Nu există geniu care să poată construi o viață nouă, fără să fi învățat să construiască“.

MUZEUL UNIRII

Ziua de 24 ianuarie ne amintește, an de an, unul din evenimentele mari ale istoriei patriei noastre: Unirea Țărilor Române.

Să poposim în Iași, orașul care a fost martor al primului pas în înfăptuirea Unirii Țărilor Române. Iată-ne ajuși în fața unei clădiri împodobită cu cariatide*). La 24 ianuarie 1959, când am sărbătorit 100 de ani de la Unirea Țărilor Române, s-a inaugurat aici muzeul Unirii. Vom zăbovi în acele încăperi ale muzeului, care amintesc de anii 1857-1859 — ani revoluționari — când ideea Unirii a cuprins larg masele populare. În 1857, caimacam**) în Moldova era Nicolae Vogoridi. După un an, în Iași, se folosește metoda necinstite ca alegerea pentru Adunarea ad-hoc să lase în favoarea anti-unioniștilor. Poporul află și mii de petiții cer anularea alegerilor. Unioniștii de frunte ca Mihail Kogălniceanu, Vasile Alecsandri, colonelul A. I. Cuza protestează puternic, colonelul Cuza dându-și celebra demisie din postul de pircătab de Ga-

lași (muzeul păstrează documentul de numire a lui Cuza în postul respectiv). Toate aceste acțiuni duc la anularea respectivelor alegeri și au loc altele, în urma cărora, unioniștii înving cu o majoritate zdrobitoare. Iată un document original care cuprinde semnăturile membrilor Adunării ad-hoc a Moldovei. Printre semnături, câteva imprimate cu litere de tipar: Ion Roată, Ion Levordă, Dănilă Bălan ș. a. numele țăranilor deputați.

Cine nu-l cunoaște pe moș Ion Roată, personaj celebru și totodată alit de real din opera lui Creangă? Muzeul prezintă dovezile istorice despre acest om, care a izbutit să redea cu înțelepciune, tărie și demnitate dorințele celor mulți. Se mai află în muzeu certificatul de deputat al lui Ion Roată și scrisoarea lui către locuitorul clăcaș Stanciu Tețea din satul Sindilarii de Jos, ținutul Putna. În scrisoare, Roată spunea între altele: „Fiji buni și răbdați o lună sau două că boierescul va să cadă și toate havalilele“. Printre documentele impor-

tante ale muzeului se află și cererea lui Kogălniceanu, Alecsandri și Cuza de a fi înscrși în listele electorale, proclamația lui Cuza cu prilejul alegerii sale ca domnitor al Moldovei, celebrele cuvinte rostite în discursul lui Kogălniceanu la Adunarea ad-hoc din 5 octombrie 1857, când răspunzând unui boier potrivit Unirii, Kogălniceanu a spus: „Este cineva care are o avere mai mare ca a domniei tale. A-

MOȘ ION ROATĂ

ceasta este țara pe care o reprezintă Adunarea... Să ascultăm, fraților, inima poporului nostru, care strigă neîncetat Unire, Unire! Să gândim că astăzi este ziua cea mai mare din veacul nostru, că astăzi nu mai veacul, dar facem istoria țării noastre“.

În condițiile de muncă intensă împotriva reacțiunii au avut loc în anul 1857 primele alegeri pentru desemnarea deputaților în divanurile ad-hoc ale Țărilor Române. Obstacolele ridicare împotriva Unirii, de moșierimea și burghezia retrogradă au întărit dirzenia poporului român, care trece sin-

gur la rezolvarea problemei Unirii și la 5 ianuarie 1859 alege domn pe Alexandru Ioan Cuza în Moldova. La 24 ianuarie 1859, același domn este ales în Țara Românească. Se pune astfel temelia statului național unitar român, deschizându-se o nouă etapă de dezvoltare a vieții poporului nostru.

M. DIACONU

* Cariatidă = statuie care susține, ca o coloană, partea ieșită în afară a zidului pe care se sprijină acoperișul.

** Caimacam = locuitor al domnitorului până la numirea altui domnitor.

Cei mai buni fii ai poporului propuși candidați ai Frontului Democrației Populare

(urmare din pag. 1)

La Iași, candidat pentru circumscripția electorală nr. 1 Iași-Nord, a fost propus tovarășul EMIL BODNĂRAȘ, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.R., vicepreședinte al Consiliului de Miniștri.

Drept candidat F.D.P. în circumscripția electorală nr. 1 „Steagul Roșu“ din Brașov a fost propus tovarășul PETRE BORILA, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.R., vicepreședinte al Consiliului de Miniștri.

Muncitorii, inginerii, funcționarii, cadrele didactice, cetățenii din raza circumscripției electorale nr. 1 Pitești, au desemnat drept candidat al F.D.P. pe tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.R., secretar al C.C. al P.M.R.

Pentru circumscripția electorală nr. 1 Ploiești, candidat al F.D.P. a fost propus tovarășul CHIVU STOICA, membru al Biroului Politic, secretar al C.C. al P.M.R.

Tovarășul ALEXANDRU DRĂGHICI, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.R., vicepreședinte al Consiliului de Miniștri a fost desemnat candidat al F.D.P. în circumscripția electorală nr. 1 Hunedoara-Est.

La Cluj, la adunarea de la Casa Universitarilor, a fost propus drept candidat în circumscripția electorală nr. 1 Universității-Cluj, tovarășul ION GHEORGHE MAURER, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.R., președintele Consiliului de Miniștri.

În circumscripția electorală nr. 1 Tg. Mureș-Vest, candidat al F.D.P. a fost desemnat tovarășul ALEXANDRU MOGHIOROȘ, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.R., vicepreședinte al Consiliului de Miniștri.

Tot în cursul zilei de vineri au fost propuși și alți candidați ai F.D.P. în algerile de deputați pentru Marea Adunare Națională, ca minerul șef de brigadă Ion Nasta (circumscripția electorală 5 Motru), Maria Nistor, președinta Cooperativei agricole de producție din Plopeni — regiunea Dobrogea, academișianul Gheorghe Mihoc, rectorul Universității din București, dr. Csögör Ludovic, rectorul Institutului Medico-Farmaceutic din Tg. Mureș — oameni ai muncii: muncitori, țărani, intelectuali, militari care se bucură de stima și dragostea concetățenilor.

În întreaga țară propunerile de candidați continuă.

În schimbul citorva bucăți de zahăr, cei doi urși malaezi de la grădina zoologică din Helsinki (Finlanda) oferă copiilor vizitatori un adevărat spectacol.

„Oul lui Columb“

După cum știți, Cristofor Columb (1451-1506) a fost un mare navigator. El era fiul unui țesător sărac din Genova. Cu toate că a învățat meseria tatălui său, el s-a făcut marinar și a fost preocupat încă din tinerețe de a găsi un nou drum spre India, de unde se aduceau unele mărfuri căutate de europeni. El s-a gândit să ajungă în India navigând în jurul pământului, în direcția apus.

Acest plan îndrăzneț de navigație a fost aprobat de regele Spaniei, Ferdinand, și de soția acestuia, Isabella, care vedeau în călătoriile lui Columb și un mijloc de a-și spori, în urma jafurilor pe pământurile descoperite, bogățiile.

Cu trei corăbii la dispoziție și cele trebuincioase pentru navigație, Columb a pornit în prima călătorie...

Dar, ce e cu...„Oul lui Columb“?

Este un fapt legat de cea de a doua călătorie, când, reîntorcerea marelui navigator în Spania n-a mai fost salutăată ca prima oară, cu entuziasm. S-au țesut în jurul lui intrigi, a fost înconjurat de către unii cu invidie și răceală, reproșându-i-se că n-a făcut cine știe

ce. Odată, aflind despre ce e vorba, a folosit împotriva celor ce negau importanța descoperirilor sale geografice, arma ironiei, gluma. Le-a cerut să pună un ou în picioare pe unul din apete, să-l facă să stea în echilibru. Nimeni n-a izbutit. Columb a luat atunci oul, l-a ciocnit la un capăt și...l-a așezat vertical.

„La asta nu v-ați gândit, le-a spus el. Ei bine, asta e totul!“

Cristofor Columb, deși el însuși nu și-a dat seama și crezuse că ajunsese în India, descoperise (1492) un nou continent: America, continent ce avea să-și primească numele de la navigatorul și învățatul Americo Vespucci din Florența, care a călătorit pe urmele lui Columb.

CE MESERIE ARE?

porumbel aparține asociației concurs inter...

terioară: Este frezor, se numește Nicu zina 1 Mai din Ploiești.

fa de față într-unul din numerele

PAUL LANGEVIN

1872—1946

La 23 ianuarie 1872 s-a născut acel care va deveni marele savant Paul Langevin. Copil încă, curiozitatea sa veșnic nesățiată cerea noi și noi întrebări și răspunsuri la tot ceea ce vedea. În tot timpul școlii dovedește colegilor și profesorilor săi cunoștințe excepționale. Provenind dintr-o familie nevoiașă, tatăl său era simplu muncitor, cunoaște greutățile vieții. Părinții lui, cu grele sacrificii materiale reușesc să-l înscrie pe micul Paul la liceu pentru continuarea studiilor, în timp ce fratele său intră ucenic la un atelier de lăcătușărie.

Dovedind remarcabile aptitudini de studiu, Paul Langevin intră prin concurs, ca bursier la Școala de fizică și chimie, unde își continuă studiile. Aici el termină cursurile primul pe promoție, având posibilitatea să lucreze ca inginer într-o întreprindere. Setea lui de cunoștințe este însă prea mare și după ce se sfătuiește cu părinții săi, se înscrie la Facultatea de Științe, pentru continuarea studiilor. Pentru a nu-și împovăra părinții, Paul lucrează ca profesor la un curs seral și dă meditații.

Paul Langevin a fost un eminent om de știință francez, savant cu renume mondial, cunoscut pentru cercetările lui din domeniul fizicii, personalitate științifică de frunte a secolului nostru.

În doi ani el obține cu rezultate excepționale diploma de licențiat în științe. Din nou dragostea față de științe îl împinge pe tânărul de 21 de ani să se înscrie la Școala Normală Superioară pe care o termină cu rezultate strălucite.

La propunerea marelui savant fizician Pierre Curie, Paul Langevin primește o bursă de studii pentru specializare la Universitatea engleză din Cambridge.

Reintors în patrie, își pregătește teza de doctorat și lucrează ca profesor și apoi director de studii la Școala de fizică și chimie, acolo unde și-a început și el studiile de specialitate.

Paul Langevin a făcut cercetări în domeniul ionizării gazelor și a fenomenelor magnetice, a descoperit ultrasunetele și a explicat și dezvoltat teoria electronilor și teoria relativității. Rezultatele obținute de marele savant au avut o mare influență asupra dezvoltării fizicii în prima jumătate a secolului nostru.

Luptător pentru dreptate, pentru pace, pentru apărarea libertăților democratice, Paul Langevin a luptat activ împotriva fascismului. Prieten al poporului român a luat apărarea participanților la grevele din februarie 1933, demascând în fața lumii întregi persecuțiile și torturile sălbatice la care supunea siguranța burghezo-moșierească pe definiții politice române, care luptau împotriva mizeriei, exploatarei și asupririi.

Arestat și deportat de fasciști, în timpul ocupării patriei sale de hitleriști, pentru convingerile sale democratice și lupta sa dărză împotriva fascismului, el nu se descurajează și își continuă activitatea.

După eliberarea patriei, savantul Paul Langevin, glorie a științei franceze, în semn de omagiu adus luptătorilor comuniști căzuți în lupta împotriva fascismului, cere să intre în rândurile Partidului Comunist Francez.

Bolnav, cu sănătatea șubrezită de închisoare, moare în anul 1946. Ultimele cuvinte ale savantului și comunistului Paul Langevin au fost: „Spuneți că am luptat bine, „Dreptate... Bunăstare”.

Laserul, una dintre cele mai ingenioase descoperiri științifice ale secolului nostru, este un amplificator de unde electromagnetice. Cu ajutorul laserului se poate concentra asupra unui obiect oarecare o sursă de energie luminoasă uriașă. O asemenea rază concentrată asupra unei suprafețe metalice ajunge ca într-un interval extrem de scurt să vaporizeze metalul.

Mecanismul de obținere a acestei uriașe surse de energie luminoasă se realizează prin salturile electronilor, care gravitează în jurul nucleului de pe orbita sa normală pe o orbită mai îndepărtată, la fel cum în flacăra obișnuită produsă de un foc cu lemne, emisiunea de lumină se produce prin salturile electronilor prezenți în substanța care a devenit incandescentă. Acest salt este obținut cu ajutorul unor excitații de origini diferite. Electronul revine apoi pe orbita sa normală, iar energia eliberată prin această cădere este emisă sub forma unei raze de lumină. Folosind diverși atomi și diferite mijloace de excitare a lor, obținem radiații de diferite energii și lungimi de undă care pot fi concentrate pe o suprafață extrem de mică. Radiația laserului se caracterizează printr-o intensitate foarte mare și prin crearea, pe scară locală, a unor temperaturi uriașe. Datorită proprietăților fasciculelor emise de el, laserul a devenit un instrument de cercetare în fizică, chimie, cosmonautică, geologie și medicină. În domeniile lui de aplicație sînt încă foarte largi. După lungimile de undă ale radiațiilor emise și amplificate, care pot fi microonde, unde luminoase sau infraroșii, aceste amplificatoare de unde electromagnetice au fost denumite maser, laser sau iraser.

Așa cum arătam mai sus, puterea lor este uriașă. Pentru a vă putea da seama de aceasta, trebuie să cunoașteți că laserul cu rubin poate emite un fascicul de lumină concentrînd asupra unei suprafețe de 1 centimetru pătrat câteva milioane de calorii, ceea ce ar echivala cu o energie concentrată pe aceeași suprafață de o sursă încălzită la o temperatură de 100.000 de grade. Dacă ne amintim că temperatura la suprafața Soarelui este de numai 6.000 de grade ne putem da seama de puterea uriașă a acestui amplificator.

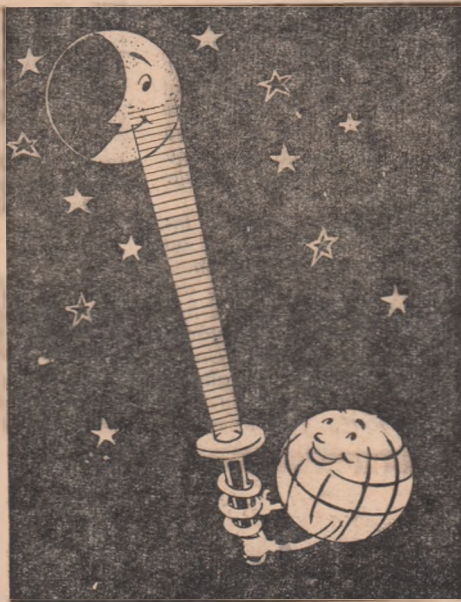
Primele experiențe de acest fel s-au făcut cu cristalul de rubin, care era considerat cel mai bun mediu pentru laser. Oamenii de știință au dovedit ulterior că și alte corpuri pot acționa ca generatoare și amplificatoare de unde electromagnetice. Astăzi, în știință și tehnică se folosesc laseri formați din verzele de cristal cu adausuri de uraniu sau crom, laseri cu gaze din heliu și neon, argon, sau kripton, lasere lichide cu substanțe organice, cit și lasere cu semiconductori.

Fasciculele de lumină ale laserelor, de milioane de ori mai intense decît fasciculele solare emise de pe o suprafață identică, au aplicații pentru scopuri din ce în ce

LASERUL —

raza minune

De un milion de ori mai luminos decît Soarele

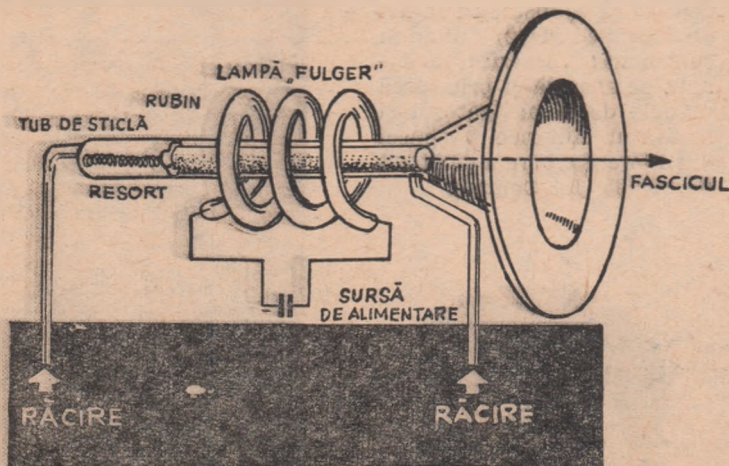
mai variate. Ele pot pătrunde în metalele cele mai dure și le găuresc acolo unde este nevoie. Un fascicul de raze îndreptat spre Lună luminează porțiuni foarte mici din suprafața ei, creîndu-se astfel posibilitatea studierii amănunțite a unor detalii care, în mod normal nu ar putea fi observate. Laserul va înlocui în viitor în medicină bisturiul chirurgului, deoarece razele emise de el pătrund cu o mare precizie în țesuturile vii și distrug numai pe cele bolnave.

La ora actuală, s-au și făcut operații pe ochi, razele sudînd în câteva secunde retina desprinsă a ochiului unor bolnavi, redîndu-le astfel vederea. Aplicații ale laserului în telecomunicații vor fi foarte numeroase. De pe acum se studiază metodele de transmitere concomitentă a unui număr practic nelimitat de convorbiri telefonice sau a zeci de mii de programe de televiziune. Laserul poate ușura organizarea unui

sistem energetic intercontinental, planetar și în viitor chiar interplanetar, bineînțeles, fără utilizarea obișnuitelor cabluri. Navele cosmice, automobilele, avioanele, vapoarele, vor putea primi energia necesară funcționării motoarelor doar prin conectarea pe lungimea de undă a unui emițător de laser.

În perspectivă, aplicațiile laserelor vor fi și mai numeroase. Toate aceste lucruri care pînă mai ieri aparțineau încă de domeniul fanteziei, vor deveni, în viitorul apropiat, realități ale zilelor noastre. Astăzi, omul smulge naturii noi și noi taine. Nu există ramură a științei în care laserul să nu-și aducă contribuția la dezlegarea unor noi taine ale naturii, la obținerea de către oameni a unor noi surse de energie necesare dezvoltării pe mai departe a civilizației umane.

A. NEAGU

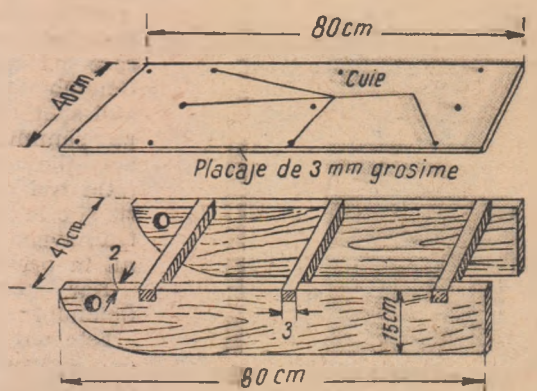
CONSTRUCȚIA LASERULUI

CONSTRUIȚI SINGURI

O săniuță

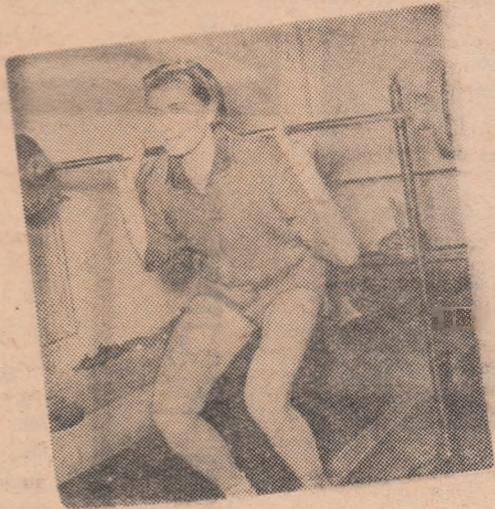
Săniuța se poate construi din orice fel de scînduri. Din două scînduri de 70-80 centimetri, late de 15-20 centimetri și groase de 2,5-3 centimetri, se fac tălpicele săniuței. Capetele din față ale tălpicelor se taie oblic și se rotunjesc ca în schiță. Cu ajutorul a trei grinzișoare pătrate, lungi de 40 centimetri și groase de 3 centimetri se unesc tălpicile. Ele se pot îmbina cu tălpicile saniei prin crestătură și se pot fixa cu cuie sau șuruburi. Deasupra se bate o bucată de placaj sau câteva scîndurele subțiri, pe care ne așezăm. Pe tălpice putem pune șine de fier balot. În cazul cînd nu avem șine, curățăm bine tălpicile cu glaspapir și le impregnăm cu rășină. La capetele din față ale tălpicilor se dau două găuri pentru frînghii.

Putem construi foarte ușor o săniuță și din doage. Pentru aceasta, luăm două doage și trei scîndurele de la un butoi vechi și stricat. Doagele se prind ca în figură și săniuța este gata.

CUM SE ANTRENEAZĂ

IOLANDA BALAȘ

1. Oare în poză e Iolanda? Nu este cumva vreun trucaj fotografic? Nu, dragi cititori! „Zborurile” lui Ioli peste zecile de recorduri naționale, europene, olimpice și mondiale pornesc și de aici. De la antrenamentul de forță. Cei care i-au văzut silueta delicată și-ar închipui cu greu imaginea surprinsă de fotoreporter.

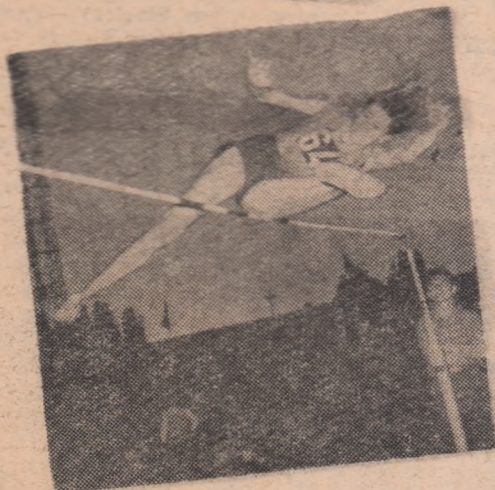
2. Fiecare detaliu tehnic este studiat matematic. Locul exact al „bătăii” pentru săritură. Numărul exact al pașilor pentru elan. Mărimea fiecărui pas...

3. Iat-o alături de antrenorul ei Ion Söter, fost campion și recordmen la săritura în înălțime. Fiecarui amănunt al tehnicii saltului peste ștachetă i se dă importanța cuvenită.

4. Ioli nu-și neglijează nici viteza! Iat-o sub înfățișarea unei veritabile sprintere.

5. În sfârșit, finalitatea acestor pregătiri: zborul peste ștachetă! Celebra foarfecă a maestrei emerite a sportului Iolanda Balas, re-

cordmenă mondială și campioană olimpică, are admiratori chiar și la antrenament.

M. P.
Foto I. MIHAICA

A

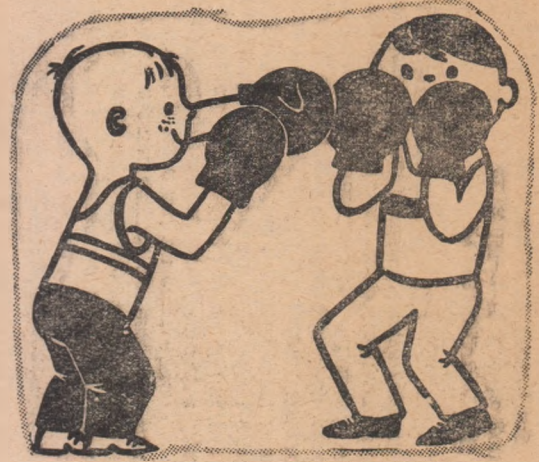
m poposit deunăzi în sala de box a asociației „Voința” din Ploiești. Antrenamentul era în toi. Cu toate că în sală se aflau cincisprezece tineri boxeri nu se auzea nici o vorbă. Doi se antrenau la sac, unul lovea, în ritm de ceasornic, „para”, trei boxau cu „umbra”, o pereche se antrena în ring, la mănăși, iar restul săreau de zeci, de sute de ori, coarda. Din când în când se auzea vocea antrenorului:

— Destul, Eugene, lasă para, relaxează-te câteva minute și hai la haltere.

— Stop, Mihai, lasă coarda și treci în ring. Impresionat de atmosfera de lucru și de disciplina care domnea în sală nu m-am încumetat să întrerup, cu o vorbă, antrenamentul. Eram hotărât să aștept încheierea lui, când, zărindu-mă, antrenorul Gheorghe Popescu s-a apropiat de mine, ușurindu-mi luarea interviului proiectat.

Prima problemă în discuție, ați ghicit, disciplina.

— Să știți, ne-a spus antrenorul Popescu, întâia condiție pusă celui care se simte atras de box și vrea să-l învețe la noi este desăvârșita disciplină. În sala de antrenament, ca și pe stradă, la școală, în viața de toate zilele. Sport al celor tari și curajoși, boxul este în același timp sportul tinerilor disciplinați, serioși. Acum câteva luni am avut în secția noastră două cazuri disciplinare. Pionierii Matei Mihai și Nicolae Mircea, altminteri harnici la antrenament au mutat ringul pe...strada lor, unde s-au încăierat cu niște colegi de școală. Primul rezultat: colegii au fost făcuți k.o. Al doilea rezultat: după o discuție în care le-am arătat lui Mihai și lui Mircea că boxul este o întrecere dreaptă și corectă, care nu are nimic comun cu bătaia, cu huliganismul, i-am eliminat de la antrenament pentru 15 zile. Două săptămâni restul boxerilor n-au vorbit cu cei doi, care tot dădeau tircioale sălii. Le răspundeau la salut: „Noroc” și atât. Această lecție i-a cam făcut...k.o. pe Mircea și pe Mihai. Urmarea? Cine credeți că sînt azi

ÎNTÂMPLĂRI ÎN JURUL RINGULUI

cei mai disciplinați și aici, și la școală, și acasă? Mihai și Mircea.

— Dar cu lecțiile, cu învățătura cum stau elevii dv? Ne-am permis noi o întrebare.

— La această întrebare răspunsul este foarte scurt — ne-a spus tovarășul antrenor — toți se află pe panoul frunțașilor!

Intr-adevăr, un răspuns pe cit de scurt pe atât de cuprinzător Mulțumindu-i antrenorului Gheorghe Popescu, ne-am luat rămas bun de la el, nu însă înainte de a mai arunca o privire spre copiii care se antrenau. Care dintre ei e viitorul campion? Nu putem ști. Deocamdată, șansele sînt egale...

MARIUS POP

INVITAȚIE LA PATINAJ

N-am să uit multă vreme această minunată zi de iarnă. În fermecătorul decor al parcului Floreasca, pe uriașa oglindă de gheață, se desfășura un adevărat spectacol de balet. Eram nespus de bucuros că mă aflam și eu printre invitați. Asistam la un concurs, în care micii patinatori își disputau cu multă ambiție înțietatea. În ritmul viu al unei melodii. Buciumeanu Valeria, Popescu George, Mitrică Doina, Bulete Atanase

și Giurgiana Ionel, toți debutanți într-un concurs oficial, au „încălzit” inimile spectatorilor prin frumoasa lor evoluție. În fiecare mișcare se vedea ambiția de a demonstra tot ceea ce au învățat ei la școala patinajului artistic.

Pe „scena de cristal” își face apariția fetița cu părul auriu, care nu de mult, pe patinoarul „23 August”, i-a fermecat pînă și pe exigenții profesori ai concursului de clasificare sportivă. Huștiu Bea-

trice, deși are numai 8 ani, patinează cu multă ușurință, stăpînește bine săriturile și piruetele, are multă grație în fiecare mișcare.

Spectacolul continuă. Rînd pe rînd, în concurs intră Preda Adriana, Tănase Anca, Ionel Mariana, Morariu Dan, Sădeanu Dan, Gelețu Costin... Împreună cu mulți alți copii ei alcătuiesc uriașul buchet al speranțelor patinajului nostru artistic.

ROMEO DAN

Un sportiv multilateral: MINGEA

Toți mă cunoașteți, sînt mingea! În cea mai cunoscută utilizare a mea, aș spune în rolul meu preferat, sînt MINGE DE FOTBAL. Deși fotbalistii mă lovesc cu piciorul, n-aș putea spune că nu li-s dragă. Dimpotrivă.

Cu deosebită atenție, aș spune chiar cu delicatețe, sînt tratată însă ca MINGE DE VOLEI, de BASCHET de HANDBAL. În aceste jocuri oamenii mă țin în mînă, mă ating, de cele mai multe ori, abia cu vîrfurile degetelor, lucru care, vă rog să mă credeți, mă mișcă. Un alt joc îmi prilejuiește și recunoscuta bucurie a scăldatului: POLO PE APA. Aș putea spune că la polo pe apă mă simt în elementul meu. Zbor din mînă în mînă și dans pe luciul apei. Credeți-mă, e foarte plăcut.

Unui poznaș licean englez, pe nume William Webbelis, îi datorez într-un alt rol al meu, o formă destul

de caraghioasă aducînd, nici mai mult nici mai puțin, cu un pepene oval Acest neastîmpărat elev a inventat RUGBIUL, un joc pe care cronicarii sportivi îl consideră foarte bărbătesc. Are, să știți, frumusețile lui. Trecînd la alte înfățișări ale mele, trebuie să mă prezint (de astă dată nu mai mare decît un măr) ca MINGE DE TENIS DE CÎMP, joc în care sînt lovită de o elegantă rachetă, și ca MINGE DE TENIS DE MASA în care volumul meu nu-l întrec pe cel al unei nuci fiind pe deasupra și deosebit de gingașă, datorită constituției mele de...celuloid. Pentru aceste motive oamenii se joacă cu mine, frumușel, pe masă.

Pe lista așa-ziselor curiozități am să mă prezint într-un rol pe...gheață, eu fiind personajul nr. 1 în HOCHEIUL PE GHEAȚA CU MINGEA, fraatele celui cu pukul, și într-un rol...

impăunat, mă refer la BADMINGTON, analog tenisului de cîmp, în care eu, mingea, semăn cu Winettu, purtînd o rozetă de pene care-mi face zborul ușor ca un fulg. Amintind CICLOBALUL și MOTOBALUL, în care se joacă fotbal pe...bicicletă sau motocicletă, nu pot să nu mă prezint și în rolul meu de MINGE DE OINA, o minge romînească folosită, într-un joc romînesc (unic în lume) și, bineînțeles, în cel de MINGE MEDICINĂ, decana de mărime a tuturor mingilor, atât de folosită de dezvoltării fizice a copiilor. Mai sînt și alte jocuri, la care particip dar, despre acestea, cu altă ocazie!

închei aceste rînduri, urîndu-vă succes în toate jocurile cu

MINGEA pentru conformitate M. VIOREL

SPORT

lucrările premiate la

concursul de corespondențe și desene

„La cules cartofi“, desen executat de pionierul Roșu Gh. Mihai, clasa a IV-a A, Școala generală de 8 ani nr. 4 — Curtea de Argeș, regiunea Argeș.

Colegul meu nu mai minte

Eram în ora de limba română. Tovarășa învățătoare ne-a spus să scoatem caietele pentru control. Toți copiii au scos caietele. Dar când tovarășa învățătoare a ajuns la banca colegului nostru Borș Constantin, acesta nu avea nimic pe bancă.

— Unde-ți este caietul, Borș? l-a întrebat tovarășa învățătoare.

— L-am uitat acasă, a răspuns el. Tovarășa învățătoare știind că Borș nu stă prea departe de școală, i-a zis: Până termin eu de controlat copiii, tu te duci și aduci caietul.

El nu-și scrisese lecția. Când a ajuns acasă, a mințit-o pe mama lui, spunându-i că a terminat caietul de limba română și îi trebuie un alt caiet.

Tovarășa învățătoare terminase de controlat caietele copiilor când a intrat Borș cu un caiet în mână și i l-a dat tovarășei învățătoare. Dinsă l-a deschis și i-a zis mirată: „Acest caiet este nou, nu are nimic scris pe el.“

Eu i-am cerut mamei caietul pe care am scris, dar probabil că a greșit și mi-a dat un caiet nou.

Tovarășa învățătoare știind că el minte, a trimis pe colega lui de bancă să-i cheme pe unul din părinți la școală. A venit tatăl lui. Tovarășa învățătoare i-a povestit întâmplarea. Tatăl lui l-a pedepsit aspru pentru minciună. A doua zi, am avut adunare de detașament, iar pionierul Borș Constantin a fost pus în discuție. Rușinat, acesta ne-a promis că o să-și facă lecțiile, că n-are s-o mai mintă pe tovarășa învățătoare, pe părinți, pe noi. De la această întâmplare, colegul nostru își scrie regulat temele și a început să învețe mult mai bine.

POTOCEANU GELU
cl. a III-a B, Școala generală de 8 ani nr. 4 Tecuci, reg. Galați

O aniversare scumpă nouă

Un noiembrie plin de muncă însuflețită. Grupele, detașamentele lucrau de zor. Programe artistice, cercetări, vizite la foști pionieri, albume, ediții ale gazetelor de perete. Așteptam fiecare ziua de 13 decembrie 1964 care este sărbătoarea unității. „Istoricii“ unității, deși nu erau mari specialiști, deveniseră cercetători neobosiți pentru întocmirea istoricului Unității de pionieri nr. 16. Jurnalele, caietele de grupă, trofee, păreau piese de muzeu. Cu fiecare zi, descopeream alte și alte fapte pe care noi, cei de azi, nu le cunoșteam. Mulți dintre făuritorii istoriei unității noastre azi modelează fierul, alții salvează viața oamenilor, pe unii îi văd în laboratorul institutelor sau pe alții aplecați asupra planșelor.

Istoria unității noastre nu are o vechime mare, dar acum am scos la iveală fapte cu care ne putem mindri. Este istoria unei munci pionierești de 15 ani...

Și iată-ne în ziua solemnă. O revărsare de ropote de aplauze. Pionierii de azi primesc vizita foștilor pionieri. Ne uităm curioși la ei, oameni maturi, oameni de diferite specialități. Cu ani în urmă purtau și ei cravata de pionier, țineau ca și noi adunări, concursuri, organizau vizite și excursii. Primii pionieri!

Iată-l pe muncitorul fruntaș Ilie Constantin de la Uzinele „Electroputere“. Ne vorbește calm, blând. Lucrează la locomotivele Diesel electrice.

Un moment emoționant: o delegație de pionieri ce poartă flori, urcă la tribună... Apoi, vizităm împreună expoziția. E o istorie întregă: trofee, ziare, reviste, machete, cupe, diplome, scrisori, albume, jurnale, insigne, fanicane, cărți. Toate vorbesc de noi, pionieri și foști pionieri.

În după-amiaza aceea trăisem parcă fiecare 15 ani...

PADUCEL NICUȘOR
Școala medie „Frații Buzești“, Craiova

„Noi blocuri“, desen executat de pioniera Vasilachi Zoia — Școala medie „Ion Slavici“ — Panciu, regiunea Galați.

Cea mai interesantă întâmplare

A trecut o săptămână de lucru și a venit ziua mult așteptată când, vapoarașul făcut de noi la „Casa pionierilor“, trebuia încercat. Luând la subsuoară vapoarașul, urcăm în autobuzul care ducea într-un sat din apropierea Siretului. Am ajuns repede. Voiși, am luat-o la trap spre riu. Am stat acolo pînă-n amiază, când făcîndu-se cald, ne-am gândit să facem cite-o baie bună. Ne-am bălăcit pînă ne-a trecut căldura aceea nesuferită. Dar, mai tirziu, în timp ce eu mă odihneam, l-am auzit pe Rică gemînd aproape de mine. Când mă uit mai bine, îl văd împingînd împreună cu un om o căruță cu oiștea ruptă. Apoi îmi zise să împing și eu și să ajut să o repare. Omul acela, pentru ajutorul dat, ne-a fâgăduit bani, dar am refuzat. La repararea oiștii, am contribuit și noi cu mici lucruri: cuie, șuruburi, iar mai apoi am stricat chiar și vapoarașul, pentru a scoate un fel de scoabă, care am observat noi că ar fi bună oiștii. Și, într-adevăr, nu ne înșelaserăm. Omul, după ce văzu aceasta, ne mulțumi, iar apoi plecă. Dar tocmai atunci, frînd lîngă noi o mașină „Car-

pați“, din care coborî o femeie, intrată de mult în pragul bătrîneții. Apoi, aflardm că stă în satul din apropiere, că are mult bagaj, iar mașina nu mai mergea și pe acolo. Atunci ne învoirdm să ducem noi bagajul cît îl avea, un bagaj cam greu, ce-i drept. Dar drumul l-am parcurs repede. Numai că satul era pe un deal, așa că de abia ne mai mișcam. Când am ajuns, bătrînica ne ojeri ceva de mîncare, ceea ce nu mai refuzarăm, fiindcă de abia atunci văzurdm ce foame dăduse peste noi. Ne-am ospătat. După aceea, ne-am luat „bună seara“ de la bătrînă, și-am plecat. Dar cînd am ajuns la stația de autobuz, ultimul autobuz plecase, iar noi am luat-o la picior, deoarece începuse să se înopieze. Acasă, cînd am ajuns, ne aștepta, pe mine și pe Rică, o bătaie bună de la părinți. Era ora 12 noaptea cînd m-am culcat toropit de somn. A doua zi, luni, isprăvile mele și ale lui Rică, se aflard în toate clasele și...chiar în aceeași zi ni s-au dat distincțiile pionierești.

CIOLOCA VASILE, cl. a V-a,
Școala de 8 ani nr. 8, Roman, reg. Bacău

„Excursie la șapte scări“ desen executat de pionierul Hrihor Constantin, de la Școala generală de 8 ani nr. 9 — Brașov

rezultatele concursului

În perioada desfășurării Concursului de „Correspondențe și desene“ la redacție au sosit lucrări de la aproape trei mii de pionieri și școlari din țară.

În urma trierii lucrărilor sosite, s-au stabilit următoarele premii:

CORRESPONDENȚE:

Premiul I: Un aparat de radio cu tranzistori — **CIOLOCA VASILE**, clasa a V-a B, Școala generală de 8 ani nr. 8, Roman — pentru corespondența „Cea mai interesantă întâmplare“.

Premiul II: Un ceas de mină — **PADUCEL NICUȘOR**, clasa a VIII-a B, Școala medie nr. 2, Craiova — pentru corespondențele trimise.

Premiul III: O trusă stilou-creion — **MOTREANU I. DOINA**, clasa a VII-a, satul Bobaița, raionul Turnu Severin

— pentru corespondența intitulată „Folosul care-i?“

DESENE:

Premiul I: Un aparat de radio cu tranzistori — **HARAGSIN ANNELESE**, clasa a VII-a A, Școala generală de 8 ani nr. 8, Arad — pentru lucrarea „La cules de struguri“.

Premiul II: Un ceas de mină — **HRIHOR CONSTANTIN**, clasa a VII-a, Școala generală de 8 ani nr. 9, Brașov — pentru lucrarea „Excursie la șapte scări“.

Premiul III: O trusă stilou-creion — **VASILACHI ZOIA**, clasa a VIII-a, Școala medie

„Ion Slavici“, Panciu — pentru lucrările trimise.

MENTIUNI:

Correspondențe: I. **PLUGARU SP. MIHAI**, clasa a VIII-a A, comuna Tupilați, raionul Tg. Neamț.

II. **DIMOFTE ȘTEFANIA**, clasa a VI-a A, Școala generală de 8 ani nr. 1, Roman.

III. **POTOCEANU GELU**, clasa a III-a B, Școala generală de 8 ani nr. 4, Tecuci.

IV. **DUCA VASILE**, clasa a VI-a, Grupul școlar „Simion Bărnuțiu“, Zalău-Cluj.

V. **POPESCU I. DOREL**, clasa a V-a, Școala generală de 8

ani Pociovaliștea, raionul Gi-lort.

Desene: I. **HAMZA LIVIU**, elev, Tulcea.

II. **DOROFTEI PAUL**, clasa a IV-a, Școala generală de 8 ani nr. 71, București.

III. **CIUDESNI ANA**, clasa a VIII-a, Tulcea.

IV. **ROȘU GH. MIHAI**, clasa a IV-a, Școala generală de 8 ani nr. 4, Curtea de Argeș.

V. **BORONEANȚ CONSTANȚA**, Școala generală de 8 ani nr. 8, Arad.

Mențiunile constau în mape din material plastic și reproduceri după opere ale pictorilor români.